

MEZI NIMI BYLA HOLČIČKA, KTERÁ ZAUJALA HLAVNĚ MOJI MATKU. BYLA ŠTÍHLÁ, MĚLA
ZRZAVÉ VLÁSKY A JASNÉ KRÁSNÉ OČI.

Brzy ve mně nezbyl prostor pro nic jiného, než byl názor, myšlenka nebo cíl. Moje duše křičela, že už toho bylo tolik vykonáno, ale že dokážu víc, mnohem víc! Prozkoumám neznámé síly a světu odhalím nevysvětlitelné záhady o stvoření.

Té noci jsem nezamhouřil oka. Našel jsem nový smysl života. Hned ráno jsem chtěl mluvit s profesorem Waldmanem. Když jsem mu vyprávěl o své vášni a on viděl mé nadšení, zavedl mě do své laboratoře. Tam mi vysvětlil, jakým způsobem fungují jednotlivé přístroje, a slíbil mi, že až budu dostatečně připravený, dovolí mi je používat.

Tímto skončil den, který rozhodl o mém osudu!

Od toho okamžiku se mým jediným zájmem stala chemie. Věnoval jsem se jí každý den a často i dlouho do noci. Není divu, že s takovým nasazením jsem dosáhl velmi rychlých pokroků! Během dvou let se mi podařilo zdokonalit některé chemické přístroje, což mi u mých spolužáků a profesorů na univerzitě zajistilo velkou vážnost a obdiv.

Jedním z problémů, který přitahoval moji pozornost, bylo složení lidského těla. Kladl jsem si otázku, odkud asi pochází život. Brzy jsem však pochopil, že k tomu, abych mohl zkoumat příčiny života, je zapotřebí se nejdříve zabývat smrtí. Stal jsem se odborníkem přes anatomii a strávil jsem spoustu dní a nocí v hrobkách a márnících. Dopodrobna jsem zkoumal, k čemu dochází při přeměně života na smrt. Z ničeho nic, uprostřed temné nevědomosti, mi problesklo hlavou oslepující a mimořádné světélko.

A bylo to tak prosté. Žasl jsem, že učenci přede mnou na to zatím nepřišli.

Přísahám, že vám nevyprávím nějaké vize šílence! To, co vám tu povídám, je jasné jako světlo slunce a tvrdím to s jistotou. Po dnech a nocích usilovné práce se mi podařilo objevit příčiny, jichž je zapotřebí ke zrození života, a sám jsem byl schopný dát život neživé hmotě.

Drahý příteli, můj zachránce, ve vašich udivených očích vidím naději, že vám spolu s příběhem o mém životě odhalím i tajemství, o kterém vím. To ale není možné, a pokud budete poslouchat můj příběh až do konce, jistě pochopíte, proč si takový objev chci nechat jen pro sebe! Nepovedu vás do zkázy a utrpení, do níž mě tento poznatek dostal. V okamžiku, kdy jsem zjistil, že jsem nabyl takovou úžasnou znalost, jsem několik dní přemýšlel, jak ji využít.

I když jsem měl schopnost vdechnout život a byl jsem si tím jistý, bylo zapotřebí to vyzkoušet. Věděl jsem, že přichystat tělo se složitou sítí žil, svalů a nervů do fáze, aby bylo připravené k oživení, bude vyžadovat nepředstavitelné úsilí a pouze pro jednoho muže to bude nemyslitelné.

Nejdříve jsem přemýšlel, zda bych měl stvořit bytost podobnou člověku, nebo spíše živočicha s jednodušší strukturou. Ale má představivost a hrdost mě nezbavily naděje, že jsem schopný dát život tak komplexní a nádherné bytosti, za niž může být považován jen člověk. Pevně jsem věřil, že brzy dosáhnu cíle, který jsem si stanovil, ale zároveň jsem byl připravený na to, že budu muset čelit řadě neúspěchů. Říkal jsem si, že i kdyby se moje dílo ukázalo jako nedokonalé, tak alespoň položí základy mého budoucího úspěchu. S takovými pocity jsem začal tvořit lidského tvora.

Vzhledem k tomu, že malé rozměry byly překážkou a bránily v rychlosti mé práce, rozhodl jsem se na rozdíl od původního plánu stvořit tvora větší postavy.

**ROZHODL JSEM SE SESTAVIT
OBROVSKÉHO TVORA. VYŠŠÍHO
NEŽ DVA METRY A S TĚLEM
ÚMĚRNÝM TĚMTO NEUVĚŘITELNÝM
ROZMĚRŮM.**

Nikdo si nedovede představit, jaké jsem měl smíšené pocity, které mě podobně jako silný vítr popoháněly k prvním úspěchům. Pomalu a neúprosně jsem se odpoutal od reality. Představoval jsem si, že jsem zaneprázdněný tvořením nového druhu, který by si mě vážil jako svého stvořitele. Mnoho šťastných, nesmrtelných a dokonalých bytostí by mi vděčilo za to, že jsem je stvořil! Došel jsem k závěru, že budu-li schopný dát život neživé hmotě, tím spíše bych mohl obnovit život v těle kdysi živém.

Tímto způsobem jsem přesvědčil sám sebe, že mohu vrátit zpět do života mrtvé tělo. Na vytyčeném úkolu jsem pracoval měsíce. Vždy, když jsem byl pouhý krůček od úspěchu, došlo

k nějakému selhání. Nedostatek spánku a zvyk zůstat zavřený od prvního slunečního paprsku dlouho do noci v laboratoři způsobily, že jsem začal hubnout a tváře mi pobledly. Nikdo netušil, co dělám. Bylo to moje tajemství.

Zatímco jsem se v noci se sevřeným hrdlem snažil reprodukovat tajemství přírody, společnost mi dělala pouze měsíc. Jen při pomýšlení na hrůzy, které jsem musel během svých pokusů podstoupit, se mi zatmí před očima. Nicméně neodolatelná touha dosáhnout vytyčeného cíle mě hnala vpřed, dávala mi sílu, abych se nevzdával a pokračoval v pokusech. Zatímco jsem se věnoval svému dílu, léto pomalu končilo. Bylo to nádherné léto. Toho roku byly pole a vinice tak pestré a bohaté jako nikdy předtím, jenže já jsem to nevnímal. Nezanedbával jsem pouze svět kolem sebe, ale také svoji rodinu, které jsem už dlouhé týdny nenapsal. Otec mi ve svých dopisech nic nevyčítal a na mé zdlouhavé mlčení reagoval tak, že mi kladl více otázek než obvykle. Já, který jsem byl ponořen do své práce, jsem mu však na ně neodpovídal. Den ode dne jsem dělal pokroky, ale měsíce ubíhaly. Dokonce i listí už zežloutlo a opadlo.

Mé nadšení se ale muselo potýkat s úzkostí a já jsem byl čím dál víc nervóznější. Při sebemenším zaskřípání jsem poposkočil úlekem a schovával jsem se před svými spolužáky, jako bych spáchal nějaký zločin. Sliboval jsem si, že jakmile své dílo dokončím, vynahradím jim ztracený čas a také posílím své zdraví pohybem a delším pobytem doma, kde se o mě bude s láskou starat Alžběta.

Každá moje úvaha a každá moje věta začínaly slovy „Až dokončím svoje dílo...“. Jednoho dne však ten okamžik nastal!

Dílo jsem dokončil jedné ponuré listopadové noci. Úzkostlivě jsem kolem sebe položil přístroje, jimiž jsem měl do neživé hmoty ležící na laboratorním stole vdechnout jiskru života. Byla už téměř jedna hodina ráno, déšť bubnoval do oken a svíčka již pomalu dohořívala, když ve skomírajících plamenech můj výtvar otevřel oči! Chvěl se, zhluboka se nadechnul a s patřičnou námahou slabě pohnul končetinami.

Jak mám popsat pocity při této strašné události? Jak mám vylíčit ubohou stvůru, již jsem s takovou námahou a obtížemi dal podobu? Tělo měla obrovské, ale souměrné. Celé měsíce jsem se snažil tvarovat její obličej, aby byl krásný a dokonalý. Dokonalý? Teď jsem konečně mohl spatřit bytost, které jsem dal život, takovou, jaká byla ve skutečnosti! Kůže sotva pokrývala soustavu svalů a žil, husté vlasy byly leskle černé a zuby byly zbarvené jako hrušky, oči byly zažloutlé a vodnaté s nazelenalými odlesky. Bytost měla černé a strhané rty!

**CELÉ DVA ROKY JSEM TVRDĚ
PRACOVAL, ABYCH VDECHL ŽIVOT
MRTVÉMU TĚLU. KVŮLI TOMU JSEM
SE VZDAL SPÁNKU A OBĚTOVAL JSEM SVÉ ZDRAVÍ,
ALE TEĎ, KDYŽ JSEM DOSÁHL VYTYČENÉHO CÍLE,
MŮJ SEN ZMIZEL A ZANECHAL HRŮZU A ODPOR.**

